

FINIS QUE SIGUEM LLIURES

Gioconda Belli

Rius em travessen,
muntanyes perforen el meu cos
i la geografia d'aquest país
va prenent forma en mi,
fent-me llacs, esquerdes i trencades,
terra on sembrar l'amor
que m'està obrint com un solc,
omplint-me de ganes de viure
per veure'l lliure, preciós,
ple de somriures.

Vull explotar d'amor
i que els meus 'charneles' acabin amb els opressors
cantar amb veus que rebentin els meus porus
i que el meu cant es contagiï;
que tots ens emmalaltim d'amor,
de desigs de justícia,
que tots empunyem el cor
sense por de que no resisteixi
perquè un cor tan gran com el nostre
resisteix les més cruels tortures
i res aplaca el seu amor devastador
i de batec en batec
va creixent,
més fort,
més fort,
més fort,
ensordint a l'enemic
que l'escolta brotar de totes les parets,
el veu brillar en totes les mirades
el va veient apropar-se
amb l'empenta d'una marea gegant
en cada matí en què el poble s'aixeca
a treballar en terres que no li pertanyen,
en cada esgarip dels pares que perderen als seus fills,
en cada mà que s'uneix a una altre mà que sofreix.

Perquè la força d'aquest amor
ho anirà atropellant tot
i no quedarà res
fins que no s'ofegui el clamor del nostre poble
i crits de joia i de victòria
irrompin les muntanyes,
inundin els rius,
estremeixin les branques dels arbres.

Aleshores,
anirem a despertar als nostres morts
amb la vida que ells ens llegaren
i tots junts cantarem
mentre concerts d'ocells
repeteixen el nostre missatge
en tots
els confins
d'Amèrica.

HASTA QUE SEAMOS LIBRES

Gioconda Belli

*Ríos me atraviesan,
montañas horadan mi cuerpo
y la geografía de este país
va tomando forma en mí,
haciéndome lagos, brechas y quebradas,
tierra donde sembrar el amor
que me está abriendo como un surco,
llenándome de ganas de vivir
para verlo libre, hermoso,
pleno de sonrisas.*

*Quiero explotar de amor
y que mis charneles acaben con los opresores
cantar con voces que revienten mis poros
y que mi canto se contagie;
que todos nos enfermemos de amor,
de deseos de justicia,
que todos empuñemos el corazón
sin miedo de que no resista
porque un corazón tan grande como el nuestro
resiste la más crueles torturas
y nada aplaca su amor devastador
y de latido en latido
va creciendo,
más fuerte,
más fuerte,
más fuerte,
ensordeciendo al enemigo
que lo oye brotar de todas las paredes,
lo ve brillar en todas las miradas
lo va viendo acercarse
con el empuje de una marea gigante
en cada mañana en que el pueblo se levanta
a trabajar en tierras que no le pertenecen,
en cada alarido de los padres que perdieron a sus hijos,
en cada mano que se une a otra mano que sufre.*

*Porque la fuerza de este amor
lo irá arrollando todo
y no quedará nada
hasta que no se ahogue el clamor de nuestro pueblo
y gritos de gozo y de victoria
irrumpan en las montañas,
inunden los ríos,
estremezcan las ramas de los arboles.*

*Entonces,
iremos a despertar a nuestros muertos
con la vida que ellos nos legaron
y todos juntos cantaremos
mientras conciertos de pájaros
repiten nuestro mensaje
en todos
los confines
de América.*